

TBNZ 08-06-2012 door Willem Van Severen

Vrijdagavond rond 22.00 was het zover. De start van de TBNZ werd gegeven. Er werd onmiddellijk stevig doorgefietst, wat ik op het eerste onverharde snel voelde. Door een wegvergissing kwam ik al gauw in laatste positie terecht en toen ik bij de eerste bevoorrading mijn nieuwe ketting wisselde voor de oude (de nieuwe ketting had wel tractie op de cassette, maar niet op de middenplateau...) zat ik al snel helemaal in laatste stelling.

Op de zandduin ga ik van mijn parcours af en wanneer ik terug de track vind... rij ik die in de verkeerde richting verder. Tegen dat ik mijn fout door had (pas 4 km verder), zat er maar één ding op. De woorden van Stef Reynaerts in gedachte. Niets meer aantrekken van de anderen en gewoon genieten van de rit. Tegen Annemie zei ik dat de rit pas over de Maas goed zou beginnen. Dat genieten bleek de goede tactiek te zijn. Annemie steunde me door op post te blijven tot de bevoorrading in Tongerlo. De vierde bevoorrading (Houwaart km 116) sloegen we over en daar passeerde ik terug enkele rijders uit de achterhoede. Belangrijk was dit niet, want ik zou in Kuntich 7 km (3,5 km heen en terug) surplus rijden, om me thuis te douchen, warm te eten en de fiets te kuisen. Hiermee zat de eerste nacht erop! En vertrokken we voor wat later een inhaalrace bleek. In Zétrud-Lumay (km 148) passeerde ik de Stef, die de traagste renner begeleidde. Wat verder wist iemand me te vertellen dat ik 10' achterlag (blijkbaar op Kristof en Griet op de tandem en vergezeld van de twee dames Sabine en Ann). Wat later kreeg ik ze in zicht en in Burdinne (km 180) kwamen we samen aan op de bevoorrading. Annemie wist me te vertellen dat ze nog een renner had zien vertrekken. Deze (Peter) kreeg ik in zicht op de eerste echte helling net voor de Maas te Andenne. En boven zat ik bij hem.

Te Andenne (197)aten we samen. Nu wist ik begonnen de echte hellingen pas...

In Gesves km 212 zei Annemie dat ik veertig minuten achterlag op een volgende collega (Nico, zoals later bleek). Amper 17 km verder, nog voor Ciney passeerde ik hem. Op dat moment had Nico duidelijk een kloep te verwerken, want nadien bleven we in elkaars buurt. Nico vertrok nog voor mij in Ciney, ik passeerde hem opnieuw. In het pretpark van Chevetogne moest ik de tijd nemen om mijn versnellingshendels vast te draaien en wat verder nog een plasbeurt en ja, ... daar was Nico weer. In Resteigne (km 263) volgde hij me op enkele minuten. Nu kwam het zwaarste stuk van de tocht - anderhalf uur door een bos met veel omgehakte bomen. Ik besloot bij Nico te blijven, maar na een 6 tal km kwam hij na een moeilijke afdaling niet meer opdagen. Dus opnieuw solo tot in Maissin en wat later kwam Nico alweer opdagen (de kat kwam weer!). Hier zei Annemie dat ik er moe uit zag... we tellen officieel 283 km (op mijn teller waren er dat al 298!!!).

Gelukkig wist ik dat de zwaarste kilometers erop zaten. Er volgden twee korte stukken nu. Eerst naar Assenois en dan naar Herbeumont. Vanaf Assenois zijn Nico en ik tezamen gebleven (we gingen onze tweede nacht in) en ook Annemie en Koen zouden dan samenblijven. Koen vergastte me met twee warme pannenkoeken... amaaai, dat was lekker! Ikzelf begon last te krijgen van de maag. Te veel geconcentreerde voeding???

Ons tempo was beter en beter op elkaar afgestemd (het duister zat daar wellicht ook wel voor iets tussen) en we zetten voort richting Semois. Die we (kruisdiep) doorwaadden. Vanaf hier begon ik steeds meer en meer het tempo van Nico te ondergaan. Toen we samen in Florenville stopten, moest ik effe braken en kreeg ik het afwisselend warm en koud.

Uit de informatie van de begeleiders leidden we af dat wij de laatste renners in koers nog waren. Er reden er toen nog drie voor ons.

Koen gaf me een warme soep en Annemie duffelde me heel warm in. De volgende etappe was slechts 7 km tot Villers-devant-Orval (km 341).

De resterende 29 km werd een ware martelgang. Was Nico er niet geweest ik had Annemie gebeld om een slaaphalte in te lassen. In de benen zat geen kracht meer en nu was het Nico die de heuvels opfietste terwijl ik paste en te voet ging. En dan wist ik nog dat de laatste kms voor en in Torgny nog één en ander te klimmen viel 😞. Nico bleef me steeds opwachten en uiteindelijk kwamen we rond halfzeven aan aan de grenspaal van Torgny!

Bleek dat er slechts vier "solo"-finishers waren.

Willem